

slaget, mange Bemærkninger at gøre til det, men det svageste Punkt var Manglen af en Appelinstant. Jeg er glad ved at høre en saadan Udtalelse fra et saa sagkyndigt Medlem, som det ærede Medlem er. Thi, naar man erkender, at denne Mangel er Lovforslagets svageste Punkt, vil jeg haade, at det høje Ting vil oprette, hvad der er forsømt i det andet Ting og søge at raade Bod derpaa. Jeg kan heller ikke forstaa den Betragtning, at det ikke skulde kunne gaa at tage det Punkt op. Der blev gjort gældende af Forslagsstilleren i det andet Ting, Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem fra Møen (Bosjen), at det ikke nyttede at tænke paa at gennemføre en Appelinstant, at Forsøg i den Henseende vilde lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen. Denne Betragtning kan jeg ikke gaa ind paa. Naar Manglen som sagt her erkendes for at være Lovforslagets svageste Punkt, og naar denne Appelinstant næsten fra alle Sider er omtalt med en vis Velvillie — selv den ærede Forslagsstiller stillede sig velvillig til en Appelinstant, den højtærede Krigsminister og den højtærede Marineminister have i lige Maade begge udtalt, at de kunde slutte sig til en saadan Tankes Gennemførelse — saa forstaaer jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne tage fat paa den. Det kan gerne være, at det kan volde en Del Arbejde og en Del Besvær — jeg ved det ikke, thi jeg er ikke sagkyndig paa dette Omraade — men med lidt god Villie fra alle Sider kan jeg ikke forstaa, at Tankens Gennemførelse skulde være umulig. Som der allerede i Dag er blevet gjort opmærksom paa af den første ærede Taler, var man for 50 Aar siden inde paa denne Betragtning. Daværende Generalauditor N. W. Scheel fremlagde, som omtalt, et Forslag, der blev accepteret af daværende Krigsminister Hansen. Forslaget, der blev forelagt heri Landstinget, gif ikke blot i Retning af at bestikke Forsvar for de ved Krigsretter tiltalte men navnlig ogsaa i Retning af at indføre en Appelinstant. Sa, nu siger man endvidere hertil: vel er Tanken god, men man maa helst vente, indtil den civile Retsreform er gennemført. Det er ikke heldigt at begynde her med at gennemføre noget i den militære Retspleje, før den civile Retsreform er gennemført. Det er en Betragt-

ning, jeg heller ikke kan forstaa, og jeg er bange for, at hvis man holder fast ved den, man vil komme til at vente længe. Vi have jo allerede ventet meget længe, det er jo 44 Aar siden, at denne Lovteparagraf blev indsat i Grundloven, at Retsplejen skulde omordnes i Overensstemmelse med Grundlovens Hovedtanke; men de 44 Aar ere gaede, og vi staa den Dag i Dag paa samme Trin, som vi stod for 44 Aar siden. Tiden er gaaet hen med Nedsættelse af en hel Række Kommissioner. Den sidste Kommission blev nedsat i Februar 1868. Den arbejdede om trent i 10 Aar, saa kom den med en Betænkning i Slutningen af 1877, og et Par Aar derefter kom denne Kommissionsbetænkning til at foreligge Rigsdagen som Lovforslag. Men vi vare endda lige nær. Lovforslaget lod ikke til at vinde videre Sympati hos Rigsdagen. Saa er Tiden gaaet fra 1880—81 til nu — ja, nu er der ganske vist nedsat en Kommission paa ny, men maaske den ogsaa skal have 10 Aar at arbejde i. (Det. Hansen; Na!). Ja, jeg kender det ikke, jeg ved jo kun, hvad jeg kender af Erfaring fra den foregaaende Tid, men selv om ogsaa denne Kommission bliver færdig med sine Arbejder, have vi jo ingen som helst Sikkerhed for, at vi staa ved Løsningen af det store Spørgsmaal. Vi kunne maaske derfor lige fuldt komme til at vente i mange Aar, det ved jeg ikke, og ingen af os kan vide det. Derfor finder jeg det lidet hensigtsmæssigt at opsætte Afgørelsen af et Spørgsmaal, som alle erkende er vigtigt, nødvendigt, hensigtsmæssigt, og som, saa vidt jeg kan forstaa, vil medføre en god Forandring i den militære Retspleje. Jeg vilde derfor finde det lidet hensigtsmæssigt at udsætte Afgørelsen af dette Spørgsmaal af Hensyn til Gennemførelsen af en Reform i den civile Retspleje, og derfor vil jeg anbefale, at vi tage fat paa dette Lovforslags Hovedmangel og se at saa gjort saa meget ud af det som muligt. Jeg er, som jeg for Resten tidligere har haft Vejlighed til at sige, villig til at gaa med til ethvert som helst lille Fremskridt, der kan naas, og jeg vil hde Lovforslaget min Medvirkning og hde det min Stemme, naar jeg kan erkende, at det vil være et Fremskridt, men jeg finder det ikke vigtigt, at man udfylder Gennemførelsen af en virkelig god Tanke af en saadan Grund